

את זה לא היית צריך לראות: חופשת ההוללות של המנהלים והעו

בילוי אינטימי ע

הרסן: המנהלים והעובדות שבילו את חופשת העיון על ח עמיר — חברה הממונת עלידי משלם המיסים — לעשת כאות נפשם, הרחק מעינו של הציבור הזועם ובחלקם הגדול, אף הרחק מעיניהן של נשותיהם הטובות.

★ ★ ★

מוכרות — ומתנרב

ר עבודה הקהילתית של עמיר, בנוף גינוסר, ע ו להיירי החברה — המספקת דיוור להצי העני יותר האוכלוסייה בארץ — קרוב לעשרת אלפים לירות. סכום זה כולל את איכסונם ודמי-מוזן שחייבה הילולה לשמ מוהלי-עמיר, מוכרותיהם והעובדות שלהם — ולעוד ק של קיבוצניקים, קיבוצניקיות ושתי אורחות אמריקאיות. ההוצאות מתחלקות כך: 26 לירות ו-40 אגורות ליום איכ לגולגולת. שלושה ימים לבן-אדם: 79 לירות ו-20 אגו עבור שמונים איש — 6336 לירות לעובדי-עמיר בלבד. מתחספות לכך: ההוצאות ליתר הקרואים-לא-קרואים; ו שחיה; משקאות חריפים ואוכל בין ההזמנות; אירגון ה החגיגי בו השתכרו רבים; ועוד ועוד ועוד. שלא לשכוח את שיתוקה המוחלט של חברת עמיר נ שלושה ימים. כי כאשר המנהלים אינם — העובדים נחים

שתי ערים נפגשו בריקוד-הסאנגו הרומנטי של יוסף שפר, מזכיר איזור תל-אביב, ואסתר לוי מעפולה.

ש יורת השיכורים הפרועה הצליחה להשתיק אפילו את צלילי-הטחיתס ה צורמניים שבקעו מתוך מקלטי-הקול. במרכז האולם של ביח-ההבראה נוף גינוסר שבקי בוץ גינוסר, על שפת-הכינרת, ניצבה מקהלה, המורכבת מחמישה גברים ושתי נשים, מש מיעה שירים גסים, לעתים גסים עד להבחיל. בין שיר לפיומון עבר מיד ליד, בין הזמרים לקהל, בקבוק קוניאק. בפינה, רקדו כמה זוגות, בעיניים עצומות, צמודים היטב, לקול המוסיקה אשר כבר שמעוה אך בקושי. לא היתה זו מסיבת-בוהימה ישראלית טי פוסית. בעצם, לא היתה זו מסיבה כלל — אלא חלק מכנס-העיון של מנהלי חברת עמיר הממלכתית, שבאו על צוות עובדיהם הבכיר, ובעיקר — על העובדות והמוכרות שלהם, להתעניין בבעיות העדינות הנוגעות בעבודה קהילתית.

10.000 ל"י

עלו שלושת ים הילוי של טוב די עמיר, שהיו עליוס על חשבון הציבור.

מוזנחל וכושלת, הנושאת את השם עמיר: מטרחה היא להציל שיכונים מגורל פרברי העוני, ולחנך את דיירי רבע מיליון הדירות והשיכונים, עליהם חולש בעל-הבית הגדול ביותר במדינה, לשכנות טובה, שיתוף פעולה ונימוסי-חיים.

★ ★ ★

הרחק מעיני הנשים

א ין ספק שהמנהלים, שריקדו כסהריריים עם מזכרותיהם, השבוע, באולם נוף גינוסר, נתנו דוגמה טובה של נימוסים. וגם של שכנות טובה: חלק מהם חידר אחר הגברות שבמקום, דיקד וקיפץ — על אף גילם המתקדם והקרחות המבהיקות של רוב אנשי הפקידות הבכירה — עד לכהר-חרת ממש. כי במשך שלושה ימים היתה שלוחה

הורה „עמידר“ ורקדות שלוש הנערות, לאה קמחי, נסליה אשר ועדנה אנגל — בחברתו עובד עמיר אחר, אפריים ברנדווין. עובדי החברה בילו יפה במסיבה ש באולמי בית-המלון נוף-גינסר, שעל חוף הכינרת, המשיכו את הבילוי החברתי גם בסביבות הקרובות ל

כל זה — במסחה של עבודה קהילתית. לשם הסחאה הובא למקום גם אחד מעובדי הבכירים משרד הבריאות, הפסיכולוג ד"ר ליאו מילר — שהשר ישראל ברזילי, הוא חבר מפ"ם. ממש כמו השר מרכי בני שמשרדו, משרד השיכון, חולש על עמיר. כן הוזמנה יו שרה-שיכון, דליה כדורי. ד"ר מילר אומנם הירצה בפני הכנס, אבל רק אנשים ספ באו להרצאה, לאחר לילי-ההוללות. הדוקטור הנכבד היה א

בקבוק קהילתי מחזיקה בידה עדנה אנגל, מעל טוביה לישינסקי, בנו של גיבור נילי.

רכב „עמידר“ ופרשיו עשרות מכ מכירים לחץ בקבוקי. משחקות לאה קמחי (מימין), נסליה אשר (באמצע),